

התורה הא שמותיו של הקב"ה

צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְשֶׁתֶּפֶא לִיהוָה, בְּהִלִּיכָה דְלֵהוּן,

בְּהִקִּיין דְלֵהוּן וצריכים ישראל לשתף עצמם בשמו יתברך

בהליכתם ובשנתם וביקיצה שלהם. **הֲדָא הוּא דְכֶתִיב** וזהו שכתוב, (משלי ו)

בְּהִתְהַלְכְךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשֶׁכְבְךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ וְהִקִּיצוֹת

הִיא תְּשִׁיחְךָ כי התורה היא שמותיו יתברך ועל זה ציוונו שתהיה עימנו בהליכה

בשכיבה וביקיצה ובכל זמן. **קָם הָהוּא תִּלְמִידָא וְאַשְׁתַּטַּח קַמִּיהּ** קם

תלמיד אחד והשתטח לפני הרעיא מהימנא ואמר **וְאָמַר זָכָאָה אֵיהוּ**

חוֹלְקִיהּ, דְּמֵאן דְּזָכִי לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלֵין אשרי חלקו של מי שזכה

לשמוע דברים אלו, **בְּלֵהוּ שֵׁם יְהוָה בְּכָל סִטְרָא, וְלֹא נָפִיק**

מִנִּיהּ לְבַר בְּכָל סִטְרוֹי [10] כי הכל הוא שמותיו יתברך בכל צד ולא יצא מן

אור הרשב"י

בתיקונים, ואח"כ יחזרו להתחסם למשפחותם לבית אבותם לאחוזתם, ויחזרו אל שורשם ואל בחינתם הראשונה בסוד הנשמות שהם אצולות מהבינה שהיא סוד היוכל. רמ"ק.

זהו שכתב הרב ז"ל בשער רוח הקודש (דף נו ע"ב) יהוד כא וז"ל: ראוי לאדם תמיד לכונן ולהעריך את עצמו, כאלו הוא מדור וכסא אל האצילות הקדוש, כי הנה כתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכתיב כי בצלם אלהים עשה את האדם. (בראשית ט') ובפרט בומן שהאדם מתפלל, הוא יותר ראוי ומוכרח שיכונן בכך. וע"י כך יוכל לשיענהו מן השמים,

[10] והענין כי הארץ שנתחלקה לשבטים לא נתחלקה על דרך מקרה רק על דרך הגורל כדכתיב על פי ה', והענין כי יש לכל שבט ושבט חלק ונחלה בארץ לפי בחינת הנשמה כחציבתה מהארץ העליונה שהיא השכינה הדרה בארץ, וכפי ענין בחינתה בארץ הנשמית הקדושה כן ראוי שישכנו בה ישראל לפי בחינתם בה בסוד חציבת נשמתם, ולזה בכל יובל ויובל צוה הקב"ה שתשוב האחווה לאשר לו מאבותיו, והענין כי סוד הגלגול נמצא דהיינו גלות הנשמה מפני רעתה או מפני מעוטי מעשיה תתגלגל מבחינה אל בחינה, כדפירשו

הלימוד היומני

להצלחת כל משפחת דרשן הי"ו

האדם כחוץ לכל צדדיו אלא יכול את כולו וכל פעולתו בשמותיו יתברך. (ע"כ רעיא

מזהימנא).

אור הרשב"י

הקרבנות, אז יכוין לחמשה הוי"ת אשר
היותם פשוטות, חשובנם בגימטריא עי"ן. וכו'
וכן אם מהלך בשוק, יכוין ששתי רגליו הם נצח
והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין, יכוין כי
שתי עיניו הם הו"ב וכן עד"ו יכוין בכל פרטיו.
עכ"ל.

וע"ע בכעין זה בפרי עין חיים שער הנהגת
הלימוד (פרק א) ושם כתב הרב דראוי לכוין כן
בפרט קודם הלימוד וקודם התפילה (ובשרוה"ק
לא הזכיר קודם הלימוד) וגם הוסיף אחר שכתב
שיזכה להריח ריח קדוש וכו' והכל תלוי כפי
עוצם כונתו והתדבקותו, וסיים שם הרב "ואין
ספק אם כך יתנהג כמה זמן, שישגיג לדעת את
אשר ירצה, ויהיה כאחד מן המלאכים
המשרתים ברקיע, וז"ס בכל דרכיך דעה,
ובפרט אם בכל רגע יחשוב ולא יעבור
המחשבה, וזכור זה בלבך" עכ"ל.

ובשער רוה"ק דף ד סוף ע"א וז"ל: גם סימן
להכיר האדם חטאו יצייר במחשבתו צורת ד'
אותיות ההוי"ה וכו', ובשעה שמצייירו לפניו
אם חטא בחטא הפוגם באיזה אות מד' אותיות
הוי"ה, אותה האות לא תוכל להצטייר בין
עיניו, ועל ידי כן ידע כי יש שם פגם. וכן אם
האות המצטייר בין עיניו בדיו שחורה, ידע
שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום, הוא ביצירה.
ואם לבן, הוא כבריאה. ואם לבן ומאיר
ומתנוצץ הארתו, הנה הוא באצילות. ועי"ז יכיר

ותקובל תפלתו, לפי שיוכל ע"י כונה זו לקשר
כל העולמות ע"י שתשרה ותחול עליו קדושה
עליונה. וזהו מה שיכוין: יחשוב האדם להכין
ראשו, שיהיה כסא אל שם ההוי"ה, בנקוד
קמ"ץ כולה (יְהוָה). ומוח חכמה שבו, בשם
הוי"ה בנקוד פתח (יְהוָה). ומוח בינה שבו
בהוי"ה בנקוד ציר"י (יְהוָה). וזרועו הימין
בהוי"ה בנקוד סגול (יְהוָה). וזרועו השמאלי
בהוי"ה בנקוד שב"א (יְהוָה). וגופו בהוי"ה
בנקוד חול"ם (יְהוָה). וירך ימין בהוי"ה בנקוד
חירי"ק (יְהוָה). וירך שמאל בהוי"ה בנקוד
קבו"ץ (יְהוָה). ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק
בוא"ו (יְהוָהוהו). והעטרה שבו, בהוי"ה בלתי
נקוד (יְהוה). כנזכר בתקון ע. ויכוין, כי און שלו
הוא הוי"ת דס"ג, חוץ מן ה' אחרונה כזה: יו"ד
ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלנו, שה'
אחרונה ירדה עד החוטם, והוי"ה זו היא
בגימטריא און. וע"י כונה זו, אולי יזכה לשמוע
איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם
שלו, אל הוי"ה דס"ג, כי כך עולה בגימטריא
וכמבואר אצלנו פירושו. ואולי יזכה להריח
ריח קדוש. ובפה שלו, יכוין להוי"ה דס"ב ולכ"ב
אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה אשר
כל זה גימטריא פ"ה. ואולי יזכה למ"ש דוד
הע"ה, רוח ה' דבר בי ומלתו על לשוני (שמואל
ב' כ"ג) בעת תפלתו. ובבחינת העינים שלו, אם
הוא בעולם העשיה, שהוא בזמן שמסדר

זהר:

הכל מאיתנו יתברך מסובב הסיבות

וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֹּאכַל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נקצור ולא נאסוף

את תבואתינו וְגו', (ויקרא כה) **רְבִי יְהוֹדָה פָּתַח**, (תהלים לו)

בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אַמוּנָה [100].

לְעוֹלָם בַּר נֶשׁ יִהְיֶה זָהִיר בְּמֵאֲרִיָּה לעולם יהיה אדם זהיר לתלות

ענייניו בהשׁי"ת וידע כי הכל הוא ממנו בין כאשר הוא בטובה ובין כשהוא בצרה אין זה

ממחלה פלונית או מהצלחה פלונית אלא הכל מאיתנו יתברך מסובב הסיבות, **וַיִּדְבַּק**

לְבִיָּה בְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה וידבק ליבו באמונה העליונה בסוד האצילות,

אור הרשב"י

והרמב"ם (מתנות עניים פרק י הלכה א - ב)

כתב : חייבין אנו להזהר במצות צדקה יותר מכל מצות עשה, שהצדקה סימן לצדיק זרע אברהם אבינו שנאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו לעשות צדקה, ואין כסא ישראל מתכוונן ודת האמת עומדת אלא בצדקה שנאמר בצדקה תכונני, ואין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.

לעולם אין אדם מעני מן הצדקה ואין דבר רע ולא היוק נגלל בשביל הצדקה שנאמר והיה מעשה הצדקה שלום עכ"ל.

האדם באיזה עולם הוא נדבק. וכן עד"ז יצייר ההוי"ה בכל אבר שבו, או בפניו, או בידו, ואם שם יתראה החסרון יכיר כי מאותו אבר חטא וכו'. וסיים שם, וענין זה הוא מה שכתב דוד המע"ה שויתי ה' לנגדי תמיד, עכ"ל.

[100] אל תאמר בלבבך אם אתן מעותי לצדקה יחסר ממני רק בטח בה' ועשה צדקה ובוה תתקן את הטוב העליון הוא היסוד הנקרא טוב וייתיהד עם המלכות ואז תוכל לשכון בארץ שהיא השכינה לארכה ולרחבה כאורח ותושב בה ולא די בזה אלא תהיה במדריגת צדיק רועה ומנהיג האמונה שהיא השכינה כמו שכתוב צדיק גזור והקב"ה מקיים. מהרח"ו.

בְּגִין דִּיהוֹי שְׁלִים בְּמַאֲרִיהָ כְּדִי שִׁיחִיה שְׁלֵם עִם קוֹנֹה. דְּכֵד יְהוֹי שְׁלִים בִּיה לָא יְכַלִּין לְאַבְאָשָׁא לִיה פֶּל בְּנִי עֲלָמָא כִּי

כאשר יהיה שלם עימו לא יכולים להרע לו כל בני העולם, כי אם ה' לו, לא ירא, מה יעשה

לו אדם, לכן טוב לחסות בה' מלבטוח באדם ובנדיבים בשר ודם [100].

התעוררות למטה בקיום המצוות גורמת להתעוררות למעלה בספירות

תָּא חָזִי בָּא וְרָאָה מַה כְּתוּב בְּטַח בִּיהוָה וְעֵשָׂה טוֹב, מַאי וְעֵשָׂה

טוֹב מהו ועשה טוב ומה עניינו אצל הבטחון בהש"ת. אָלָא הֲכִי תַנִּינָן

אלא כך למדנו, בְּעוֹבְדָא דְלִתְתָּא יְהִיעַר עוֹבְדָא דְלֵעִילָא על פי

מעשי האדם למטה הוא מעורר את שורש אותו המעשה למעלה בספירות. וְהָא

אוֹקְמוּהִי וְכִמו שְׁבִיֵּירו חֲבֵרִים עַל הַכְּתוּב וְעֵשִׂיתֶם אוֹתָם, וְדַרְשִׁין

אור הרשב"י

ג. שהוא חזק ואין מי שיכול למנוע ממנו לעשות רצונו להיטיב.

ד. שהוא יודע באופן יסודי וברור מהו טובתו של זה שבוטח בו.

ה. שהוא מנהיגו היחידי מתחילת יצירתו עד יום מותו.

ו. שבלעדיו אין מי שיכול להרע או להיטיב.

ז. שהוא מיטיב תמיד לראויים ולשאינם ראויים.

וסיים החובת הלבבות: "וכאשר נחקור על אלה השבעה תנאים לא נמצאם כלל בברואים,

ונמצאם כולם בבורא יתעלה"

[100] מה שאין כן אם אינו בוטח בהש"ת לבדו שהש"ת מסיר ממנו השגחתו ועוזב אותו ביד

מי שהוא בוטח עליו כמו שכתב רבינו בחיי בספרו חובת הלבבות שער הבטחון בפתיחה

ע"ש.

ועוד כתב שם בפרק ב ביאר כי המתבונן יראה ששבעה תנאים דרוש כדי שנוכל לסמוך

ולבטוח באחר והם:

א. שנדע שמי שאנו בוטחים בו אוהב את הבוטח ומרחם עליו ולכן מוכן למלא כל

משאלותיו.

ב. שהוא דואג ומשגיח בקפדנות על כל צרכיו.